

Донесе му бобенчето. На дъното му имало още малко бобъ
и той го изсипва на земята, но шо да видятъ: зеленъ ядъ и
четири грудки сюиментъ, още нестолени. Съ сѣтня душа става
дѣдо Петко, грабва брадвата и подгонилъ булката, която, като
вижда каква е работата тѣртила да бѣга, той слѣдъ нея съ
брадвата; тогава са спускатъ другитѣ по него: бре стой, дѣдо
Петко, крѣвъ ще са пролей, извикватъ му, хеле го спрѣли и
Златка избѣгва у майкини си, дѣто още презъ ноща ги при-
лебна пощията и ги изловява. . . .

НАРОДНА ПѢСЕНЬ.

Исписалъ Г. Христовъ, учителъ въ с. Хасандартъ.

Стояномъ мама думаше:

Стояне, синко, стояне,

Я си попитай булката,

Шо ти е булката кахърна

Шо изъ двора ходи се глече

Ись, каци ходи жалъ вна

Нито съ свекърва хортува,

Нито са съ зжлва шегува,

Да ли е нѣщо булнава

Или за мама ѣ усилия.

Стоянь мама си послуша,

Стоянь стоянка думаше:

Стоянке пржвна пржнино

Да ли си нѣщо болнава.

Нито съ мама хортувашъ,

Нито съ зжлва шегувашъ.

Стоянка дума Стояномъ:

Ти не ма питай Стояне,

Обращай Стояне колата,

И вади черни бивули.

И обжриа Стоянь колата,

Извади черни бивули